

Samenvatting van de preek van Jaap Haasnoot gehouden op zondag 7 september 2014 in de ochtenddienst van de Hervormde Gemeente (PKN) te Garderen. Deze dienst stond in het teken van de missionaire roeping van de gemeente. Jaap Haasnoot is docent bijbelse vakken in Kajo-Keji in Zuid- Soedan en geordineerd predikant in de Anglicaanse kerk in of Zuid Sudan.

Lezing: Markus 3:7-19, **tekst:** vers 13-19 | Garderen

Thema: *Jezus volgen: dezelfde uitdaging wereldwijd*

Hoe kun je bijbellezen, bidden, vasten, getuige-zijn in onze wereld van nu, als dat je niet geleerd hebt? Het gedeelte van vandaag laat ons zien dat een christen een discipel, een leerling is. Iemand die Jezus volgt en het geloof in de wereld handen en voeten geeft.

Juist in onze tijd waarin de vanzelfsprekendheid van het chr. geloof verdwenen is, is het goed om weer eens te kijken hoe we leerling van Jezus zijn. Gaan we steeds meer op Hem lijken en zien anderen dat ook aan ons? We willen weten: hoe ben je nu een leerling van Jezus? *In aansluiting op het thema missionair gemeente-zijn dit winterseizoen: hoe zien anderen nu dat jij/u bij Christus hoort?*

Hoe kunnen we in onze tijd leerling van Jezus zijn? Dit gedeelte geeft ons 4 richtingwijzers:

- 1. Jezus roept ons**
- 2. We zijn bij Hem**
- 3. Hij zendt ons uit**
- 4. We doen het samen**

1. Jezus roept ons en wij volgen [13]

Dit is de basis.

-Een massa mensen volgt Jezus, maar de 12 zijn anders: ze zijn geroepen door Jezus en gegaan. Hoe ben jij anders dan je buurjongen, dan je klasgenoot?

Je zit hier in de kerk, niet omdat je beter bent, aardiger, leuker, slimmer of wat dan ook, maar omdat Jezus je naam genoemd heeft. Als je als kind gedoopt bent, klonk je naam heel concreet bij je doop. Reinier, Wilma, Marijn, volg Mij.

-We zijn geroepen om discipel van Jezus te zijn (niet om op een christelijk eilandje te wonen) maar, om in deze wereld te laten zien wat het betekent om bij Jezus te horen.

Maar als je je naam hoort, dan moet je wel *gaan*.

-Velen kiezen ervoor om niet te volgen.

Dat is in NL en dat is in Afrika precies hetzelfde.

Evangelist Markus maakt heel duidelijk dat een discipel niet voor een gemakkelijk en comfortabel leven kiest, maar het gaat om nederigheid, jezelf wegcijferen en in sommige gevallen zelfs vervolging/dood.

-Waarom dan toch achter Jezus aan? Omdat we het echte leven alleen bij Hem vinden.

→ Bent u/jij naar Jezus toegegaan, toen u uw naam hoorde?

2. We zijn bij Hem [14]

De discipelen worden later uitgezonden, de wereld in.

Maar dat gaat niet zonder voorbereiding. Ze zijn eerst bij Jezus om van hem te leren.

Dat is niet alleen kennis, maar ook de praktijk van het leven als volgeling van Jezus.

Bij Jezus zien ze o.a.:

- hoe Hij omgaat met een stroom van mensen die zijn hulp willen
- Zijn gebedsleven, zijn relatie met Zijn Vader
- de kracht van Gods koninkrijk in wonderen en genezingen
- hoe Hij omgaat met tegenstand en teleurstellingen
- Hij ingaat op vragen van mensen
- zijn verdriet en zijn blijdschap
- hoe omgaat met mensen die niet geaccepteerd worden (tollenaars, prostituees)
- luisteren naar zijn onderwijs en zien Zijn motivatie om de wil van de Vader te doen.

Een discipel is dus iemand die geroepen is en die van Jezus heeft geleerd. Voor ons is dat niet letterlijk. Hoe leren wij dan van Jezus? Gaat niet om iets nieuws. Eeuwenoude lessen: Bijbellezen, bidden, je zonde belijden, vasten, God prijzen met liederen. Zondag en door de week. In de kerk en thuis. Gaat om hoofd, hart en handen: geloven heeft te maken met je denken, je willen en je doen. De kerkelijke gemeente is dan ook die leerschool voor discipelen van Jezus. De kerk moet geen ziekenhuis zijn waar we zondaars verzorgen. Het is een *oefenplaats* waar leerlingen worden toegerust voor de taak als christen in onze samenleving.

Iets om over na te denken als gemeentelid en kerkenraad:

→ welk beeld past bij onze gemeente? Reddingsboot, supermarkt, ziekenhuis, leerschool of nog iets anders? Wat stralen we als gemeente uit? Wat willen we zijn?

Kerk in Z-Soedan ziet steeds meer de noodzaak van discipelschap. “Kerk in Afrika is een kilometer breed en maar 1 centimeter diep”. Betekent: kerk groeit wel in aantal leden, maar niet in diepgang. Misschien wel waar, maar is het bij ons zoveel beter? In Z-Soedan ontbreekt het bij velen aan kennis over de bijbel, maar er is wel geloof, vertrouwen! Bij ons hier in NL is het soms wel eens andersom.

3. Hij zendt ons uit

Een discipel *maakt* discipelen. Dat is het doel van de zendingsofdracht (Mt 28).

Nu zijn we in de kerk heel goed in vertellen wat er moet gebeuren: leef volgens het evangelie, wees een getuige, wees nederig, doe dit, doe dat... Maar we zijn niet zo goed in het aangeven hoe je dat dan doet en het begeleiden van discipelen. Moderner woord: coaching.

Toen Jezus zijn discipelen uitzond, deden ze wat Hij deed. Ze hadden het gezien en ervaren. We lopen als christenen tegen zoveel zaken op waarin we voorbeelden en modellen nodig hebben:

- hoe ben ik christen op m'n werk of op school?
- welke keuzes maak ik als verpleegkundige in het ziekenhuis?
- hoe ben ik christen en zakenman?
- hoe ga ik verstandig om met internet en sociale media?

We praten er wel over, maar de beste manier om iets te leren is om eerst anderen het te zien doen.

→ *Wie is uw/jouw voorbeeld als het gaat om het navolgen van Christus?*

Ook in Afrika is dit een enorm gebrek. Veel christenen die in de politiek gaan, kunnen de zuigkracht van corruptie niet weerstaan. Ze hadden geen rolmodellen. Autoritair leiderschap in de kerk in Afrika is niet ongewoon. Maar ja, waar kunnen voorgangers dienend leiderschap leren? Leer je niet uit een boekje.

We moeten nadenken hoe we elkaar als discipelen van Jezus in de gemeente kunnen helpen en begeleiden.

In het jeugdwerk zie ik dat nog wel gebeuren, maar daarna verdwijnt het langzamerhand. Het zou mooi zijn als we deze vorm van coaching ook op gemeente/bijbelkringen een plek kunnen geven. Het is enorm belangrijk om samen de bijbel te bestuderen op kring, maar daarnaast en daarbij moeten we ook steeds de vraag stellen: maar hoe doe jij dat nou concreet in het alledaagse leven? Ik heb het dan niet over een simpele methode en ik pleit niet voor activisme. Discipelschap is een levenslange leerschool.

Jezus zendt ons uit om het geloof woorden en handen en voeten te geven in het leven van elke dag. Dan heb ik het niet alleen maar over een evangelisatie-actie. Daar is niets mis mee, maar het is veel belangrijker dat we gewoon christen-zijn op onze plek in de samenleving.

→ *Evangelisatie is geen activiteit, maar een levensstijl.*

Maar ja, hoe doe je dat dan?

A. Kerk in Afrika: betrokken bij het hele leven van mensen, niet alleen geestelijk. KK: lezen/schrijven, scholen, kliniek, landbouw cursussen, zelfhulp-groepen vrouwen, etc. Door onze geschiedenis in NL: kerk in de marge, niet-relevant. Meer en meer gemeenten: voedselbank,

huiswerkgroepen, opvang vluchtelingen, etc: geeft nieuwe kansen. Kerk wordt weer meer zichtbaar en relevant in de samenleving. Hoe kunnen wij als gemeente relevant worden en bruggen slaag naar mensen die onverschillig zijn t.a.v. Evangelie?

B. Evangelisatie = voor velen, iets doen wat je niet wilt of niet kunt. Foldertjes uitdelen of met mensen over geloof praten. Maar het gaat vooral om de **Levensstijl**: op jouw eigen manier het evangelie uitleven en (ja ook) woorden geven. Dat kan zijn: vrijwilliger in het zorgcentrum (waarom? Net als Jezus anderen wil dienen); als gemeente iemand helpen die vastgelopen is (schulden; scheiding). Talloze manieren om getuige te zijn: d.m.v. een gesprek, te luisteren, te dienen, bij iemand een kamer te behangen of de klike buiten te zetten...
Het gaat erom dat we ontdekken hoe wij op onze eigen manier getuige kunnen zijn. Mooie is dat we in de gemeente dan elkaar aanvullen. Dat kunnen we niet alleen, daar hebben we het voorbeeld van Jezus, de Heilige Geest en elkaar voor nodig.

4. We doen het samen [16-19]

Een leerling van Jezus is geroepen, leeft met Hem, is een getuige van Hem en – tenslotte – maakt deel uit van een **gemeenschap**. Het woord discipel komt in de brieven van Paulus niet voor. Daar is het de kerk geworden. We doen het samen. Maar we zijn niet allemaal hetzelfde, gelukkig niet. We lezen 12 namen van 12 apostelen, allemaal met hun eigen verhaal. In het chr. geloof wordt je eigenheid en unieke talent bevestigd. Het is mooi dat we allemaal anders zijn. De eerste naam is van Simon met de bijnaam Petrus, de rots. Hij is altijd duidelijk aanwezig. De laatste naam: Judas Iskariot, die Jezus verraadde. Zijn geschiedenis vertelt ons dat Jezus volgen niet gemakkelijk is en om totale overgave vraagt. Over een aantal andere discipelen weten we vrijwel niets. Het waren gewone mensen, niet zo heel bijzonder. En toch kiest God deze 12 om een wereldwijde organisatie als de kerk mee te beginnen. Dat laat zien dat God geweldige dingen kan doen door gewone mensen heen. Mensen die bereid zijn Jezus te volgen.

Conclusie: We zagen dat een discipel iemand is die geroepen is om Jezus te volgen, die bij Hem in de leer gaat, die het evangelie deelt met anderen en die deel uitmaakt van een gemeente. Als we zo Jezus volgen persoonlijk en als gemeente dan gaat Garderen daar wat van merken, dat kan niet anders. Verlangen we daar naar? Voor onszelf en voor onze gemeente?